

Nr 27

Av herr **Andersson** i Leabo **m. fl.**, om beredande av rätt för ägare av jordbruks- och skogsfastighet att vid taxering till kommunal inkomstskatt åtnjuta avdrag för skuldränta.

Enligt nu gällande bestämmelser om kommunalskatt skall ägare av jordbruksfastighet erlägga skatt efter en beräknad inkomst av 5 procent av fastighetens taxerade jordbruksvärde och 4 procent av dess skogsvärde. Denna s. k. garantiskatt utgår oberoende av den verkliga inkomsten och även utan någon som helst avdragsrätt för skuldränta.

Vid jämförelse med andra skattedragare ställas jordbrukarna härigenom i en oförmånlig särställning, och garantiskatten utgör särskilt i dessa depressionstider för jordbruket en tyngande och orättvis börda. Även mellan jordbrukarna inbördes verkar garantiskatten ytterligt ojämnt. En jordbrukare, som häftar i skuld för allt vad han äger, har lika hög garantiskatt som den skuldfrie, ehuru skattekraften i de båda fallen måste vara mycket olika. Då inkomsten av jordbruk och skogsbruk sällan uppgår till garantiskattens belopp, framträda olägenheterna starkare på detta område, än då det gäller annan fastighet.

Redan vid den nuvarande kommunalskattelagens antagande år 1928 begärde riksdagen ny utredning av kommunalskattefrågan i hela dess vidd, vilket visar att beslutet närmast avsågs som ett provisorium. Kungl. Maj:t tillkallade också sakkunniga för verkställande av den begärda utredningen, men det enda resultatet hittills härav är det av förra årets riksdag godkända förslaget om sänkning av repartitionstalet för jordbruksfastighet från 6 till 5 procent. Sedan kommunalskatteberedningens arbete nu förklarats vilande, torde något förslag om ny kommunalskattelag icke vara att vänta inom den närmaste framtiden. Under sådana förhållanden synes det icke vara försvarligt att uppskjuta frågan om lättnad i garantiskatten för skuldsatta jordbrukare i väntan på kommunalskatteberedningens förslag.

Enligt vår mening är det ett oavvisligt rättskrav, att möjlighet öppnas för skuldsatta jordbrukare att erhålla avdrag för skuldränta, och det synes vara en rimlig begäran i dessa för jordbruket så utomordentligt bekymmersamma tider, att detta rättskrav realiseras utan onödigt dröjsmål. Vi

ha därvid tänkt oss möjligheten av en sådan ändring av taxeringsförordningen, att taxeringsnämnd erhöle befogenhet att medgiva skuldavdrag i de fall, då vederbörande deklarant lämnat sådana uppgifter över sina skulder, att nödig kontroll kan verkställas och risk för missbruk av avdragsrätten icke föreligger. Rätt till ränteavdrag bör dessutom endast medgivas enskilda jordbrukare, som icke driva annan rörelse eller äga annan fastighet än jordbruks- och skogsfastighet, då det annars torde möta oöverstigeliga svårigheter att kontrollera vilken rörelse skuldbeloppet rätteligen bör åvila. Någon begränsning av rätten till avdrag kunde möjligen tänkas för att underlätta ett omedelbart genomförande av förändringen, t. ex. att ränteavdrag icke finge göras till större belopp än hälften av den taxerade inkomst, som skall utgå i form av garantiskatt enligt gällande grunder.

I anslutning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till taxeringsförordningen, att rätt till avdrag för skuldränta medgives ägare av jordbruks- och skogsfastighet vid taxering till kommunal inkomstskatt,

samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till de lagtext- och författningsändringar, som härav påkallas

Stockholm den 17 januari 1933.

Gustav Andersson,
Leabo.

M. L. Petersson,
Broaryd.

Otto Niklasson.

Axel Hansson,
Rubbestad.

Aron Gustafsson,
Lekåsa.
